

Hồi 280

Hữu bị giả thắng

Cao Ngạn dần tỉnh lại, mơ mơ màng màng ngồi dậy, bị gió sông thổi vào mặt tỉnh hẳn, mở to mắt nói lớn: “Má ơi! Vì sao lại ở trên sông thế này?”.

Quay lại nhìn Yến Phi đang điều khiển chiếc thuyền buồm nhỏ, tức giận nói: “Ta còn chưa gặp tiểu Bạch Nhận, sao lại bắt ta về? Úi! Sao chỗ này đau thế?”.

Yến Phi thấy hắn sờ tay vào yết hầu, lạnh lùng nói: “Nhớ lại đi, trước khi hôn mê ngươi gặp chuyện gì?”.

Cao Ngạn lẩm bẩm: “Con bà nó! Ta vừa ra khỏi quán ăn đi sang bên kia đường, chợt thấy mất tối sầm, tỉnh lại đã thấy ở đây. Yến công tử Yến gia của ta, quay lại được không? Ài! Ngươi bảo tiêu cái kiểu gì thế, lãng phí mất của ta một đêm quý hóa. Ài! Thì ra là thời gian quý giá như thế”.

Yến Phi nói: “Ngươi bị ân sư đại nhân của vị hôn thê xinh đẹp bóp cổ ngất đi. Nếu lão nhân gia người không nở rời tay chơi thêm với hôn phu của đồ đệ một lúc nữa, ta sẽ hết sức cảm kích lão, vì từ nay về sau đỡ bị tiểu tử ngươi làm phiền, cuộc sống sẽ thanh thản hơn nhiều”.

Cao Ngạn thất thanh: “Nhiếp Thiên Hoàn!”.

Yến Phi nói: “Có ấn tượng hả? Tuy rằng ngươi võ công thấp kém, nhưng đâu đến nỗi bị người ám toán bắt đi như bắt một con gà con mà vẫn không biết gì!”.

Cao Ngạn vẫn đang ngơ ngác.

Yến Phi ngậm thở dài, số mệnh đã định “tiểu Bạch Nhận chi luyện” trùng trùng sóng gió, vấn đề lớn nhất không phải ở Nhiếp Thiên Hoàn mà là ở ý hướng bản thân Doãn Thanh Nhã. Hoặc giả nàng thấy hứng thú chơi cùng Cao Ngạn, nhưng tuyệt không thấy ở hắn hình tượng ý lang quân. Đương nhiên tình huống chân thực thì phải chính hai người họ mới hiểu rõ.

Nói: “Sao im bất thế? Hay là sợ bị tiểu Bạch Nhận bán đứng rồi?”.

Cao Ngạn kiên quyết lắc đầu: “Thanh Nhã sẽ vĩnh viễn không bán đứng ta, khả năng nàng không tìm được cho lão Nhiếp hay đã thương yêu ta, vì vậy lão mới đoán ra ta sẽ tới Luống Hồ tìm ái đồ, liền bố trí thiên la địa võng chờ ta mắc câu”.

Ho khan một tiếng, sợ hãi nhì Yến Phi hỏi: “Ngươi không giết chết Nhiếp Thiên Hoàn đấy chứ?”.

Yến Phi cười: “Yên tâm đi! Còn suýt bị lão giết chết. Ngươi nghĩ ta là thần tiên chắc? Một người đòi đánh bại cả Lương Hồ bang?”.

Cao Ngạn lúng túng hỏi: “Ha! Ngươi sao mà làm được như thế, bằng cách nào cứu được ta từ tay lão Nhiếp? Thế không là thần tiên thì là gì? Có đả thương lão Nhiếp không?”.

Yến Phi thấy hắn coi thường Nhiếp Thiên Hoàn, bực tức nói: “Ngươi không nghe thấy sao? Ta đã nói suýt bị lão giết chết, còn làm lão bị thương thế nào được? Ha! Đồ thuật của ta cuối cùng đã đại thành, tuy đã từng thua mất của cải của ngươi, hiện tại thì đã thắng được cả vốn lẫn lãi về rồi”.

Cao Ngạn ù ù cạc cạc hỏi: “Ngươi nói ầm ớ gì vậy?”.

Thuyền buồm thuận gió lướt về phía đông, mặt sông bao phủ một làn sương trắng, cảnh sắc ban đêm thật buồn thảm.

Yến Phi nói: “Ta vì bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi mới đánh cuộc với lão Nhiếp một phen, cá rằng nếu trong nửa canh giờ ta không cứu được ngươi thì sẽ vung kiếm tự vẫn”.

Hai mắt Cao Ngạn lập tức sáng rực, hưng phấn đến độ thanh âm khản đặc, giọng khát khao: “Hiện tại ngươi đã thắng rồi, cả vốn lẫn lãi là thế nào mau nói rõ ra đi”.

Yến Phi cười nói: “Nghe xong đừng có phấn khởi quá nhảy xuống sông nhé”.

Cao Ngạn nhảy tung lên, hét to: “Con bà ngươi! Nói mau đi! Có phải gả tiểu Bạch Nhạn cho ta không?”.

Yến Phi đáp: “Cũng không khác thế là mấy, chỉ cần tiểu Bạch Nhạn cảm tâm tình nguyện gả cho ngươi, lão Nhiếp sẽ không thể ở giữa thọc gậy bánh xe”.

Cao Ngạn sung sướng kêu to một tiếng nhảy vọt lên lộn nhào một vòng mới rơi xuống, vung tay hô lớn: “Thành công rồi! Còn chưa quay thuyền lại đi, ta muốn tới cầu hôn tiểu Bạch Nhạn ngay lập tức”.

Yến Phi nhíu mày: “Sớm biết tiểu tử này sẽ như thế mà, tỉnh táo lại đi, nếu Nhiếp Thiên Hoàn sai người giết ngươi thì mọi chuyện đều đi tong cả!”.

Cao Ngạn không sao nén được tâm tình hưng phấn, nói: “Có ngươi bảo hộ, sợ gì con mẹ nó? Tiểu Bạch Nhạn nhất định sẽ trông chờ lang quân của nàng! Hắc! Tức là Cao Ngạn ta, trông đợi đến đau lòng. Hắc! Ta sao nhẫn tâm thấy nàng cô đơn một mình? Nương tử, Cao Ngạn tới đây!”.

Yến Phi dường như đã có biện pháp đối phó Cao Ngạn, giọng tỉnh khô: “Điều kiện đánh cuộc chỉ quy định lão Nhiếp không được ngăn cản các người qua lại, nhưng còn làm sao nói chuyện tình ái, bàn luận hôn sự thì lại phải coi bản lĩnh Cao thiếu gia. Nhưng đánh cuộc không bao gồm ta bên trong, lão vẫn có thể không chừa thủ đoạn gì đối phó ta. Nếu ta bị người ta giết chết thì làm sao bảo hộ người?”.

Cao Ngạn ngạc nhiên ngồi xuống, trầm tư nói: “Lòng ta hiện giờ rất bối rối, người phân tích giúp ta đi, nếu ta một mình trở lại Lương Hồ tìm tiểu Bạch Nhận, có phải Nhiếp Thiên Hoàn thà thất tín với thiên hạ cũng phải đối phó ta không?”.

Yến Phi khen ngợi: “Cuối cùng người cũng chịu nhìn vào sự thật. Lần này lão Nhiếp thua rất oan uổng, ta thắng nhờ may mắn, nhất định trong một thời gian khí tức chưa lắng, nếu bây giờ mà người nghênh ngang trở lại tìm tiểu Bạch Nhận, làm sao lão nuốt nổi mối hận này? May mà trong trận đánh đó ta không dả thương tên nào nên mới không kết thành cừ hận, cũng khiến lão Nhiếp dễ nhận thua hơn. Đương nhiên lão tuyệt đối không muốn gả tiểu Bạch Nhận cho tiểu tử người, vì vậy nhất định sẽ giở trò với tiểu Bạch Nhận. Vậy đi! Đợi thu phục Biên Hoang Tập rồi hãy nói! Chỉ cần chúng ta giữ vững ở đó khiến lão Nhiếp thêm phần nể nang, khi đó dù người công nhiên tới kiếm tiểu Bạch Nhận lão cũng buộc phải khách khí một chút với người. Nếu người có gì tam trường lưỡng đoan ở khu vực Lương Hồ, ta sẽ không bỏ qua cho lão”.

Cao Ngạn hỏi: “Ở bên ngoài Lương Hồ thì sao?”.

Yến Phi gượng cười: “Vậy thì phải coi công phu chạy trốn của người có đủ hay không”.

Cao Ngạn trầm ngâm một lúc, đoạn lại hỏi: “Nếu người thua cuộc, liệu có thực tự tận không?”.

Yến Phi nhún vai hỏi lại: “Ta có phải là người không giữ lời hứa không?”.

Cao Ngạn không hiểu: “Người nắm chắc sẽ thắng ư?”.

Yến Phi thần nhiên: “Cảm giác hơi giống đêm đó ở Dạ Oa Tử đánh cuộc với Đồ Tiền, đích xác là có niềm tin sẽ thắng, nhưng cũng hiểu rằng khả năng thua cũng nhiều như thế”.

Cao Ngạn không tin được nói: “Người lại chịu vì ta đem tính mệnh đánh cuộc ư, nếu người chết Thiên Thiên sẽ ra sao? Ai đi cứu nàng? Ta đáng để người mạo hiểm thế sao?”.

Yến Phi cười khở: “Nếu khi đó ta còn có chút ý niệm thành bại thì chắc chắn sẽ không thể dùng chiêu thức khiến ta chiếm được thượng phong, cũng chẳng cứu được tiểu tử, tất cả đều đi tong rồi. Minh bạch chưa?”.

Cao Ngạn cảm động nói: "Thật không ngờ lão Yến người lại là người như thế. Trước đây ta còn cho rằng người là người làm gì cũng chỉ vì tiền, đánh người này cần một đĩnh vàng, đá kê kia lại một đĩnh vàng khác. Kỳ thực người trọng tình bằng hữu hơn hết thảy".

Yến Phi lộ vẻ băng khuâng, gật đầu nói: "Bây giờ nhớ lại, thời gian trước Phi Thủy ở Biên Hoang Tập dường như cũng không tệ, cuộc sống đơn giản bình nhác, mọi chuyện đều giải quyết trong Tập, mỗi ngày ngồi uống rượu trên Đệ Nhất lầu ngắm cảnh phố phường, khoái lên thì tới Biên Hoang lưu lãng mấy ngày. Mọi người chỉ có mỗi mục đích là kiếm tiền, về mặt này ta chẳng giỏi giang gì".

Cao Ngạn cười nói: "Đương nhiên rồi! Lão Bàng cung ứng người nơi ăn chốn ở, ta thì dâng lên vàng bạc tiền nong. Con bà nó, khi ấy Biên Hoang Tập thật thoải mái, cố chết kiếm tiền, cũng cố chết tiêu tiền, ta đã thử hơn chục ngày nhịn không tới thanh lâu, đến lúc không chịu nổi nữa mới phải mò đi. Thật hoang đường a! Đúng thật là sống mê chết mộng, không tưởng tượng tương lai lại phải thế này thế kia. Nhưng nói thực nhé, có lúc cũng cảm thấy chán chường, ngửi mùi son phấn thanh lâu không chịu được nữa, bất quá tối đa là mười bữa nửa tháng lại thấy hứng thú trở lại".

Yến Phi cười nụ lắng nghe. Biên Hoang Tập có thể dung nạp bất kỳ ai, chỉ cần người tuân theo quy củ của nó hành sự.

Cao Ngạn lại tiếp tục: "Từ đó ta giác ngộ được một đạo lý, đó là bởi người ta ham muốn điều lạ nên thanh lâu mới tồn tại ngàn đời. Có cách gì để mỗi đêm lại có một nữ nhân mới mẻ không? Chỉ ở thanh lâu mới có được. Khi người bước chân vào thanh lâu, chỉ cần người nghĩ giả là thật thì có thể qua một đêm thật sung sướng, tỉnh dậy coi như một trường xuân mộng kết thúc. Ha! Cho đến khi gặp tiểu Bạch Nhạn, ta mới hoàn toàn thay đổi, mọi nữ nhân khác đều không làm ta hứng thú nữa".

Yến Phi nói: "Khi tiểu Bạch Nhạn đối với người bảo sao nghe vậy, không còn cảm giác mới lạ thì sao? Người sẽ vì truy cầu cảm giác lạ mà lại chứng nào tật ấy ư?".

Cao Ngạn hân hoan nói: "Tiểu Bạch Nhạn thì khác, nàng vĩnh viễn không chịu nghe lời ta, mà chính ta cũng đánh giá cao cái tính bướng bỉnh này của nàng. Không ai hiểu nàng hơn ta, nàng càng yêu người càng không chịu khuất phục người. Cho dù gả cho ta, nàng cũng không phải loại mẹ hiền vợ thảo bảo gì nghe nấy, khiến ta vĩnh viễn duy trì được cảm giác mới lạ. Ài! Nhắc đến nàng lại muốn quay trở lại".

Yến Phi ngắm nhìn Đại Giang mệnh mông, trong đầu hiện lên tư dung tuyệt thế của Kỷ Thiên Thiên, hoàn toàn minh bạch tâm tình Cao Ngạn, nếu có người bảo chàng rồi một ngày

Kỷ Thiên Thiên sẽ đánh mất khả năng khiến chàng cảm thấy mới lạ, đánh chết chàng cũng không tin.

Cao Ngạn cảm kích chàng, sự thực chàng cũng cảm kích hẳn, nếu không có hẳn lấy đám đèn kéo quân làm lễ vật dẫn dắt một đoạn luyến ái nóng bỏng, cuộc đời liệu có biến thành quyển rũ tốt cùng thế này không?

oOo

Lưu Dụ từ công trường ngoài trời của Cơ Biệt trở lại, trong đầu vẫn chứa đầy hình ảnh tung bừng hàng ngàn người thợ ngày đêm không nghỉ chế tạo các loại công cụ khắc địch.

Ngồi xuống bên ngoài lều nhìn về phía công trường ánh lửa bốc cao không lâu, Trác Cuồng Sinh và Hồng Tử Xuân đi tới.

Ba người cùng ngồi ngắm nhìn ngọn lửa bập bùng.

Trác Cuồng Sinh nói: "Hồng lão bản có một chủ ý cực hay, muốn nói ra để lão nhân gia người tham khảo".

Lưu Dụ bật cười: "Ta chẳng phải là lão nhân gia cái gì, ở đây ai có ý hay đều có thể nói ra".

Hồng Tử Xuân nói: "Về kế hoạch tổng thể Lưu gia đã nghĩ không sót chỗ nào, cho dù Tôn Vũ tái sinh cũng không nghĩ ra được diệu kế tốt hơn".

Trác Cuồng Sinh tiếp lời: "Toàn bộ kế hoạch phản công Biên Hoang Tập thành bại liên quan đến việc có chiếm được Chung lâu hay không. Bất quá địch nhân cũng có đầu óc, không thể không thấy tính trọng yếu của Chung lâu. Vì vậy mà phòng thủ Chung lâu dễ mà đoạt thì khó, nếu đối phương toàn lực phòng bị, dù ta có hạng cao thủ như Yến Phi, khả năng thất bại vẫn nhiều hơn".

Lưu Dụ động tâm nói: "Hai vị rốt cuộc đã nghĩ ra biện pháp gì? Mau nói đi".

Trác Cuồng Sinh nói: "Là do lão Hồng nghĩ ra, lão Hồng có một thứ bản lĩnh hơn người, đó là thuật trắc thiên".

Hồng Tử Xuân nói: "Cái đó đâu phải bản lĩnh gì, bất quá chỉ nhờ tích lũy kinh nghiệm mà hơn người thường một chút".

Bản thân Lưu Dụ cũng đã qua huấn luyện về thời tiết khí hậu, bất quá không nghĩ ra trong cuộc chiến tranh đoạt Chung lâu chuyện này có tác dụng gì.

Ngạc nhiên: “Hong lão bản có sáng kiến gì?”.

Hồng Tử Xuân nói: “Địa thế Biên Hoang Tập ở phía tây bắc thì cao mà đông nam thì nghiêng về phía Dĩnh Thủy, vì vậy mà Mộ Dung Thùy có được kỳ chiêu dùng nước Dĩnh Thủy làm chìm ngập Biên Hoang Tập. Tiểu tử Cơ Biệt cho ta biết Biên Hoang Tập nằm ở đầu nguồn sông Dĩnh Thủy, thế đất thấp nên mỗi lần sau Xuân Phân, hơi nước ngưng tụ không tan, thường tạo nên vài đợt sương mù lớn. Vừa rồi ta đi kiểm Phí Nhị Phiết tán gẫu, khi trở về doanh cảm giác thấy bốn phía xung quanh tràn ngập không khí ẩm ướt. Nếu ta đoán không sai, trong vòng bảy tám ngày Biên Hoang Tập nhất định sẽ có một trận sương mù dày đặc, nếu trong kế hoạch của ta có thể tính đến yếu tố thời tiết thì càng nhiều khả năng thắng lợi”.

Lưu Dụ vỗ đùi khen: “Quả nhiên là một sáng kiến hạng nhất”.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười: “Tuyệt nhất là đối phương không hiểu địa thế, đã không để ý lại cũng không hề ngờ đến, có kỳ chiêu tạo hóa sương mù mùa xuân này, nếu ta lợi dụng tốt là có thể chiếm hết tiện nghi”.

Lưu Dụ nói: “Hong lão bản có thể cho dự báo chuẩn xác hơn không?”.

Hồng Tử Xuân nói: “Ta cần tới Biên Hoang Tập đi coi một lượt, bây giờ lập tức động thân, sau giờ Ngọ ngày mai sẽ có báo cáo cho người”.

Lưu Dụ nói: “Ta sẽ cho người theo tiếp người. Nhớ rằng việc này cần hoàn toàn bí mật”.

Hồng Tử Xuân gật đầu cười: “Mấy chuyện này đâu cần Lưu gia mệt óc? Ta sẽ tìm mấy thủ hạ đắc lực cùng đi, có thêm Phí Nhị Phiết, gặp chuyện gì cũng có thể an toàn thoát thân. Biên Hoang là địa bàn của bọn ta, bảo đảm địch nhân không thấy được bóng dáng bọn ta”.

Nói xong hớn hờ bước đi.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đó kêu là trí một người không bằng mọi người. Biên Hoang Tập chưa bao giờ đoàn kết như bây giờ. Người nghĩ gì vậy?”.

Lưu Dụ trầm ngâm nói: “Ta đang nghĩ nếu chúng ta toàn diện kéo quân về Biên Hoang Tập, địch nhân sẽ xuất Tập nghênh kích, đột nhiên có sương sa mờ mịt, đối phương sẽ phản ứng thế nào?”.

Trác Cuồng Sinh hai mắt rực sáng: “Khi đó không chừng chúng ta ngoài việc đoạt được Chung lâu còn có thể đánh bại đại quân của Điều Hưng và Mộ Dung Lâm”.

Lưu Dụ bật dậy nói: “Ta phải lập tức tìm Tra Trọng Tín”.

Trác Cuồng Sinh không biết chuyện gì theo sau hỏi: “Tra Trọng Tín? Tra Trọng Tín là ai? Có phải người muốn nói đến tiểu Tra bán đèn kéo quân không?”.

Lưu Dụ hít sâu mấy lần không khí bên hồ, gật đầu nói: “Quả nhiên có chút hơi ầm!”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Lão Hồng là người xem thời tiết biến đổi giỏi nhất ở Biên Hoang Tập. Hắc! Người muốn tìm gã chuyên làm đèn kéo quân ư?”.

Lưu Dụ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, hai mắt lấp lánh thần quang không trả lời Trác Cuồng Sinh, nhả ra một hơi thở thật dài, trầm giọng nói: “Nếu trận này đắc thắng, lão Hồng sẽ là đại công thần, ta không những muốn tìm tiểu Tra mà còn muốn tìm Hồ Lôi Phương. Trước đây ta giả bộ tin tưởng, sự thực tối đa chỉ nắm chắc năm thành thắng lợi, năm thành còn lại phải dựa vào vận khí đến giờ vẫn không tề của chúng ta, nhưng bây giờ ta lại nắm chắc mười thành, bảo đảm trận này chiến thắng”.

Trác Cuồng Sinh thất thanh: “Người làm bộ mà y như thật, thì ra người chỉ nắm chắc một nửa. Tuy nhiên ta vẫn chưa rõ làm thế nào mà có khả năng tất thắng? Niềm tin tất phải có, nhưng tự tin quá mức sợ không phải là hay. Ài! Ta chỉ muốn nhắc nhở người, bởi thành bại của người cũng là thành bại của tất cả mọi người”.

Lưu Dụ xoay mình lại rất nhanh, mỉm cười nói: “Vì sao trước đây ta không chắc thắng? Đó là vì chúng ta có một khiếm khuyết, chính là phải chống lại chủ lực đại quân của đối phương cho đến khi hoàn thành mục tiêu quân sự đầu tiên đoạt lấy Chung lâu mới có hy vọng chiến thắng. Nhưng Diêu Hưng trí dũng xong toàn, nếu hắn chọn cách không quản gì đến Biên Hoang Tập phóng tay toàn lực tiến công ta, chúng ta buộc phải đánh nhau to với hắn, đó là tình huống ta không muốn xảy ra nhất. Một khi không chịu nổi trận này, đám Yến Phi đi tranh đoạt Chung lâu sẽ bị cô lập, nhất định sẽ không chống cự được lâu. nhưng lão Hồng đã giải quyết giúp ta nan đề này, khiến ta nghĩ ra phương pháp đánh bại Diêu Hưng”.

Trác Cuồng Sinh tinh thần đại chấn nói: “Xin Lưu gia chỉ dạy”.

Lưu Dụ ghé sát tới, hạ thấp giọng nói: “Ta không tin lúc này trong đám Hoang nhân không có gián tặc của địch, nếu kế hoạch của ta chỉ lộ ra một chút là không xong, vì vậy chỉ hạn chế cho thành viên nghị hội biết, hiểu rõ chưa?”.

Trác Cuồng Sinh không ngớt gật đầu, biểu thị đã hiểu rõ.

Lưu Dụ nói: “Nhưng để bảo mật, dù là thành viên Chung lâu nghị hội cũng không thể tuyệt đối tin tưởng. Người ta rất kỳ quái, thường trong khi vô ý do lời nói hành vi tiết lộ bí mật, vì vậy toàn bộ kế hoạch ta chỉ để mọi người biết vào thời điểm tối hậu”.

Trác Cuồng Sinh hiểu rằng Lưu Dụ mượn việc nói với mình để suy tính kỹ khả năng tin tức bị lộ ở đâu trong toàn bộ sách lược để khỏi ảnh hưởng đến chiến quả cuối cùng.

Lưu Dụ đột nhiên hỏi: "Ta có thể tin nhiệm Hồ Lôì Phương không?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Hồ Lôì Phương tuyệt đối không phải kẻ tiểu nhân phản phúc, huống hồ gã đã phản bội Điều Trường, Biên Hoang Tập đã thành nơi an thân lập mệnh duy nhất của gã và thủ hạ. Tuy nhiên nếu người chỉ muốn hiểu rõ quân đội Điều Hưng thì Điều Mãnh là một lựa chọn, tiểu tử này hoàn toàn tin tưởng được".

Lưu Dụ nói: "Hai người ghép lại càng kín kẽ hơn".

Trác Cuồng Sinh sốt ruột nói: "Có thể tiết lộ cho ta biết thêm đôi chút không?".

Lưu Dụ quay nhìn về phía Biên Hoang Tập, trầm giọng nói: "Lão thủ tướng tượng nếu như chúng ta kéo tới cách Biên Hoang Tập không đến mười dặm trước khi có sương mù xuống, còn đại quân chủ lực của Điều Hưng và Mộ Dung Lân kéo ra nghênh chiến, đột nhiên chu vi vài chục dặm quanh Biên Hoang Tập bị sương mù dày đặc bao phủ, rốt cuộc bên nào sẽ có lợi?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Đối với đạo kỳ binh tranh đoạt Chung lâu của ta đương nhiên là hữu lợi vô hại, nhưng về chủ lực hai bên đối kháng nhau lại rất khó nói".

Lưu Dụ nói: "Có gì mà khó nói, để ta nói lão hay, bên nào có chuẩn bị sẽ chiếm hết lợi thế, bên kia chỉ còn biết để mặc đối phương mổ thịt. Rõ chưa?".

Trác Cuồng Sinh hai mắt sáng rực, hỏi: "Chúng ta chuẩn bị thế nào mới được?".

Lưu Dụ đang muốn đáp lời, thủ hạ đến báo Bắc Phủ binh có người cầu kiến.

Trái tim Lưu Dụ lập tức chìm xuống, biết đã có chuyện xảy ra, nếu không Hà Vô Kỵ sẽ chẳng phái người đến báo tin.

- o O o -